

i de situationer, hvor en erhverver har meddelt ikke at ville indtræde i overenskomsten, når han i forvejen har en overenskomst, der dækker det pågældende område. Det er der gode grunde til, for det er naturligt, at der *skal* foregå en forhandling med de lønmodtagere, der går med over ved virksomhedsoverdragelsen vedrørende deres fremtidige ansættelsesforhold, når der er sagt fra over for den overenskomst, de hidtil har fulgt, fordi det vil kunne give en mere harmonisk tilpasning af de overdragne lønmodtageres forhold.

De overdragne lønmodtagere får ikke med lovforslaget krav på enighed ved den pågældende forhandling. Det svarer fuldt ud til den forhandlingsret, der følger af funktionærlovens § 10. Forhandlingsretten vil dog under alle omstændigheder kunne sætte nogle forhold på plads i forhold til parterne og rettighederne i forhold til overenskomsten.

Med hensyn til de individuelle rettigheder bør man være opmærksom på, at der ved lov om ansættelsesbeviser er skabt et godt fundament for en klarhed over disse rettigheder.

Jeg er ganske overbevist om, at efter disse særdeles tungtvejende argumenter har jeg gjort det lettere for flere af ordførerne at forholde sig positivt til lovforslaget i forbindelse med udvalgsarbejdet og de senere behandlinger, hvilket jeg med stor glæde ser frem til.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hvis Det Konservative Folkeparti skal skifte stilning, skal arbejdsministeren finde nogle bedre argumenter end dem, han kom med her. Det var de gammelkendte, og det gjorde ikke noget nævneværdigt indtryk på mig.

Men jeg skal så udtrykke min tilfredshed med, at det ikke var, fordi jeg ikke var jurist, at jeg løb ud i den vildfarelse omkring forskellen mellem paragraffens formulering og bemærkningernes formulering. Der *var* jo rent faktisk tale om en fejl, og det er jeg da glad for at ministeren her erkender. Jeg skal så beklage, at jeg har haft så travlt med at studere lovforslaget, at jeg ikke har bemærket, at der åbenbart ligger et stykke papir i de enorme dynger af papir, som vi har i Arbejdsmarkedsudvalget. Det har jeg overset, det beklager jeg meget, men nu skulle misforståelsen i hvert fald være fuldstændig opklaret.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 188:

Forslag til lov om ændring af lov om brug af helbredsoplysninger m.v. på arbejdsmarkedet.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 16/3 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Regeringen kan ikke støtte det fremsatte lovforslag, og det er der flere gode grunde til.

Spørgsmålet om, hvilke regler eller forbud en arbejdsgiver kan udstede for sine ansatte, og hvilke kontrolforanstaltninger arbejdsgiveren i den anledning kan iværksætte, er et almindeligt ansættelsesretligt spørgsmål, og det skal efter vores opfattelse løses gennem aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

De problemer eller de konflikter, der kan opstå i kølvandet på iværksættelse af kontrolforanstaltninger, skal altså løses som andre konflikter mellem arbejdsgivere og lønmodtagere, nemlig via forhandling, iagttagelse af overenskomstens bestemmelser og arbejdsretlig praksis og grundsatninger.

Den konkrete sag – også kaldet DFDS-kendelsen – som er begrundelsen for det foreliggende lovforslag, havde det forløb, som er og skal være det naturlige på det fagretlige område. Voldgiftsmanden vurderede, at DFDS som arbejdsgiver og dermed som en del af sin ledelsesret havde ret til at kontrollere sine ansattes alkohol- og narkotikaforbrug under henvisning til passage-